

LOVE, THEORETICALLY

Nederlandse editie

*Voor al mijn lezers, van de AOB-dagen tot nu.
De cameo van Adam en Olive is voor jullie. ♥*

Proloog

Ik heb in mijn leven berouw gekend, gène, misschien zelfs een vleugje gekweldheid. Maar niets, helemaal níets, heeft me kunnen voorbereiden op de diepe vernedering van dit moment in een wc-hokje, ingeklemd door de arrogante, oudere broer van de gozer met wie ik al een halfjaar zogenaamd aan het daten ben.

Het is een prijswinnend, bodem-bereikend dieptepunt. Vooral in combinatie met de wetenschap dat *Jack Smith* hier bezig is om mij uit de penarie te helpen. Wanneer hij me bij mijn middel beetpakt en me optilt om me in het rond te manoeuvreren in de krappe ruimte, zwaartekracht-tartend sterk als hij is, weet ik niet zo goed wat het ergste is: het feit dat alleen zijn handen me ervan weerhouden om te verschrompelen als een scrunchie, of de vernederende hoeveelheid dankbaarheid die ik jegens hem voel.

‘Rustig nou, Elsie,’ zegt hij tegen de huid van mijn wang, afgemeten als altijd, maar ook ongerijmd sussend. Hij is dichtbij – te dichtbij. Ik ben dichtbij – te dichtbij. Nog láng niet dichtbij genoeg? De zoete vergetelheid des doods. ‘En sta niet zo te friemelen.’

‘Ik stá niet te friemelen, Jack,’ zeg ik, friemelend en wel. Maar na een ogenblik geef ik mijn verzet gewoonweg op. Ik doe mijn ogen dicht. Ontspan tegen zijn borst. Ruik zijn geur in mijn neusgaten, die me houvast biedt en voorkomt dat ik doordraai. En ik vraag me af welke van de miljoenen oerdomme keuzes die ik in mijn leven heb gemaakt, heeft geleid tot dit moment.

Golven en deeltjes

Vierentwintig uur eerder

In de bovenbouw van de basisschool en de onderbouw van de middelbare school heb ik jarenlang een halloweenkostuum gehad dat de dualiteit van licht moest voorstellen.

Ik had het gemaakt door met een viltstift een hoop cirkels en zigzaglijnen te tekenen op een van papa's witte onderhemden die ik had gered uit de vuilnisbak. Achteraf gezien was de productiewaarde zo gering dat zelfs de natuurkundeleraar er niet in slaagde om te raden wat het was. Maar dat vond ik nooit erg. Ik liep gewoon door de gangen met de stem van Bill Nye in mijn hoofd, zijn prachtige uitleg over het gegeven dat licht twee verschillende dingen tegelijk kon zijn, afhankelijk van wat je wilde zien: een deeltje én een golf.

Het leek een winnend concept. En het zette me aan het denken: zou ook ik kunnen bestaan uit twee – nee, een hele verscheidenheid aan Elsie's? Ieder van hen zou een stukje vakwerk zijn, op maat gemaakt, zorgvuldig samengesteld met steeds een andere persoon in gedachten. Ik zou iedereen de Elsie geven die ze wilden, nodig hadden, waarnaar ze hunkerden, en in ruil daarvoor zouden zij zich om me bekommeren.

Makkelijk zat, fotonenbad.

Het is grappig dat mijn carrière als natuurkundige en mijn carrière als *people pleaser* eigenlijk rond dezelfde tijd zijn begonnen. Dat ik een kaarsrechte lijn kan trekken van baby's eerste kwantummechanica-concept naar mijn huidige baan. Of eigenlijk: naar mijn twee huidige banen. De echte baan, waar ik zo goed als niets verdien met het uitbroeden

van natuurkundige theorieën die verklaren waarom kleine moleculen samenklonteren als klikkjes valse meiden tijdens de lunchpauze. En die andere baan, waarbij ik...

Nou ja. Die andere baan, waarbij ik me voordoe als iemand anders, betaalt in elk geval goed.

‘Oom Paul zal voor de zoveelste keer proberen ons te strikken voor een trio,’ zegt Greg tegen me, zijn gevoelige bruine ogen een en al verontschuldiging.

Ik vertrek geen spier. Ik reageer niet geïrriteerd. Ik huiver niet vol afkeer bij de gedachte aan de putlucht die oom Paul uitademt, of aan de vette plak overgekamd haar op zijn hoofd die zijn kalende schedel moet verhullen en die me doet denken aan schaamhaar. Oké, misschien huiver ik een klein beetje. Maar ik verhul het met een glimlach en een professioneel: ‘Komt goed.’

‘En dan nog iets...’ vervolgt hij, terwijl hij een hand door zijn rommelige krullen haalt. ‘Papa heeft sinds kort last van zware lactose-intolerantie, maar hij weigert van de zuivel af te blijven. Er zou sprake kunnen zijn van...’

‘Maagdarm-incidenten.’ Begrijpelijk. Ik zou het ook vertikken om van de kaas af te blijven.

‘En mijn nichtje Izzy – het is weleens voorgekomen dat ze fysiek agressief wordt wanneer mensen het niet met haar eens zijn over de literaire waarde van de *Twilight*-saga.’

Nu is mijn belangstelling gewekt. ‘Is ze voor of tegen?’

‘Tegen,’ zegt Greg duister.

Ik hou nog meer van *Twilight* dan van kaas, maar ik kan mijn TED-talk over waarom Alice en Bella al die idioten achter zich hadden moeten laten en de zonsondergang tegemoet hadden moeten rijden wel voor me houden. *Team Bellice 4evah*. ‘Duidelijk.’

‘Elsie, het spijt me. Oma wordt negentig. De hele familie zal er zijn.’ Hij zucht, zijn adem grijsig wit in de avondlucht van deze ijskoude januaridag in Boston. ‘Mama zal zich monsterlijker gedragen dan ooit.’

‘Geen zorgen.’ Ik bel aan bij het stadhuis van Gregs oma en schenk

hem mijn meest bemoedigende glimlach. Hij heeft me ingehoord om zijn neptvriendin te zijn en hij zal van mij de Elsie krijgen die hij hebben wil: geruststellend, dat wel, maar ook lichtelijk bazig. Een dominatrix die niet graag de zweep ter hand neemt – maar die dat wel zou kunnen indien nodig. ‘Weet je nog wat onze exitstrategie was?’

‘Twee keer in je elleboog knijpen.’

‘Dan zeg ik dat ik me niet lekker voel en dan smeren we ’m. En wanneer het aanbod voor een trio komt, moet je heel nadrukkelijk impliceren dat ik gonorrhoe heb.’

‘Dat zou oom Paul niet afschrikken.’

‘Genitale wratten?’

‘Hmm. Misschien?’ Hij masseert zijn slaap. ‘Het enige goede is dat mijn broer komt.’

Ik verstijf. ‘Jack?’

‘Jep.’

Stomme vraag. Greg heeft maar één broer. ‘Ik dacht dat je zei dat hij er niet zou zijn?’

‘Het etentje voor zijn werk is afgezegd.’

Ik kreun inwendig.

‘Wat?’

Shit, ik heb uitwendig gekreund. ‘Niets.’ Ik grijns en knijp door zijn jas heen in zijn arm. Greg Smith is mijn favoriete klant en ik ga hem zonder kleerscheuren door deze avond heen loodsden. ‘Laat mij je familie maar afhandelen, oké? Daar betaal je me immers voor.’

Dat is ook echt zo. En ik ben elke dag dankbaar dat ik hem daar nog nooit aan heb hoeven herinneren. Veel van mijn klanten vragen zich min of meer onverholen af wat voor andere diensten ik eventueel nog te bieden heb, ook al zijn de voorwaarden in de Faux-app heel expliciet. Ze schrapen hun keel, strelen over hun kin en vragen: ‘Wat is er precies inbegrepen bij dit tarief voor... neptvriendin?’ Ik kom vaak in de verleiding om met mijn ogen te rollen en zo iemand een knietje in zijn ballen te geven, maar ik probeer er geen aanstoot aan te nemen, vriendelijk te glimlachen en te zeggen: ‘Géén seks.’

En om de standaard vervolgvragen te beantwoorden: ik doe ook niet aan zoenen, frottage, schunnige taal uitslaan, naaktlopen, kontdingen, pijpen, aftrekken of wat er ook maar nog meer bestaat waar ik geen weet van heb. Ik laat ze niet over me heen plassen of aan mijn voeten frunniken, en evenmin faciliteer en/of gedoog ik orgasmes in mijn directe nabijheid.

Niet dat daar iets mis mee zou zijn: sekswerk is legitiem werk en mensen die zich daarmee bezighouden, verdienen net zoveel respect als ballerina's of brandweermannen of hedgefondsmanagers. Maar toen ik tien maanden geleden aan Northeastern University promoveerde in de theoretische natuurkunde, ging ik ervan uit dat ik ondertussen wel een redelijk betaalde academische aanstelling zou hebben. Wat ik me níét had kunnen indenken, was dat ik op mijn zevenentwintigste mijn waterrekening zou betalen door volwassen kerels te helpen doen alsof ze een liefdesleven hebben. En toch sta ik hier, me een slag in de rondte nepvriendinnend om mijn studieleningen te kunnen afbetalen.

Ik wil verder niemands dag verpesten of zo, maar ik begin het vermoeden te krijgen dat het leven misschien niet altijd uitpakt zoals je wilt. Een onvermijdelijk verlies van vertrouwen nadat je je tig keer hebt laten inhuren om het idee te projecteren dat een klant een charmant, goed aangepast, emotioneel beschikbaar menselijk wezen is dat in staat is om een middellangetermijnrelatie in stand te houden met een andere, net zo goed functionerende volwassene, met als doel om... Nou ja, het verschilt. Ik heb nog nooit aan Greg gevraagd waarom Caroline Smith het zo ontzettend belangrijk vindt dat haar zoon van dertig een wederhelft heeft. Afgaand op de flarden van gesprekken die ik heb opgevangen binnen de Smith Cinematic Universe, vermoed ik dat het te maken heeft met de immense nalatenschap die vrijkomt zodra de matriarch komt te overlijden, en met de overtuiging dat als hij het eerste achterkleinkind zou voortbrengen, hij een grotere kans heeft op een erfenis die bestaat uit... een met diamanten bezette tuinslang of zo?

Rijkelui. Het zijn net gewone mensen.

Maar Gregs nieuwsgierige moeder is nog altijd een stuk beter dan zijn broer, die slecht nieuws is om allerlei redenen waar ik niet eens aan wil denken. Eerlijk gezegd is het een opluchting dat zij mijn doelwit is. Dus wanneer de deur van Villa Smith opengaat, hoef ik me uitsluitend te richten op haar: de kille vrouw met het hart van pvc die het presteert om ons gelijktijdig te luchtkussen, aan Gregs haar te plukken en ons twee volle wijnglazen in de hand te drukken.

‘Hoe is het leven in de financiële wereld, Gregory?’ vraagt Caroline aan haar zoon.

Hij slaat de helft van zijn drankje in één enkele teug achterover – vermoedelijk omdat ik hem heb horen uitleggen dat hij helemaal niet in de financiële wereld werkt. Al minstens vier keer.

‘En hoe is het met jou, Elsie?’ voegt ze eraan toe zonder een antwoord af te wachten. ‘Hoe staan de zaken in de bibliotheek?’

Overeenkomstig de richtlijnen van Faux vertel ik mijn klanten niets over mezelf – niet mijn volledige naam, niet wat mijn echte baan is, niet wat ik werkelijk vind van koriander (heerlijk, als je graag zeep eet). En dat is, in een notendop, hoe het nepvriendinnenwezen werkt. Aanvankelijk leek het niet helemaal koosjer dat mensen wilden betalen voor een nepdate in het tijdperk van Tinder en Pornhub, en dat ze mij wilden betalen – de onopmerkelijke Elsie Hannaway die in alle opzichten gemiddeld is. Van gemiddelde lengte. Middenbruin haar en ogen. Gemiddelde neus, billen, voeten, benen, borsten. Knap, ja, oké, maar op een middelmatige, onopvallende manier. En toch is mijn gemiddelde middelmatigheid het perfecte blanco vel papier om in te vullen. Een leeg doek om op te schilderen. Een spiegel die enkel reflecteert wat anderen graag willen projecteren. Een staaltje stof dat op maat gemaakt kan worden om – enfin. Je snapt het wel.

De Elsie die Caroline Smith graag wil hebben, is iemand die zich thuis voelt onder mensen die het woord *zomer* vervoegen alsof het een werkwoord is, die niet flitsend genoeg is om iemand aan de haak te slaan die een nog betere vangst is dan Greg en die het moederinstinct bezit om zich te ontfermen over de zoon die zij dan misschien wel

liefheeft, maar in wie ze zich verder liever niet wil verdiepen. Bibliothecaresse op de afdeling kinderboeken leek een geweldig nepberoop. Ik heb me kostelijk vermaakt met het afstruinen van online forums, op zoek naar anekdotes.

‘Vandaag vond ik drie *Goldfish*-crackers in ons beste exemplaar van *Matilda*,’ zeg ik glimlachend. *Of liever gezegd: die vond Reddit-gebruiker iluvbigbooks.*

‘Wat hilarisch,’ zegt Caroline, zonder te lachen, glimlachen of anderszins amusement te tonen. Vervolgens buigt ze zich dichterbij me toe, fluisterend alsof haar zoon, die op dertig centimeter afstand van ons staat, ons niet kan horen. ‘We zijn zó blij dat je er bent, Elsie.’

Ik geloof dat ‘we’ ook Gregs vader omvat, die zwijgend naast haar staat en drie kaasblokjes in zijn mond stopt met de nietszeggende glimlach van iemand die al sinds 1999 aan het dissociëren is.

‘We maakten ons zó’n zorgen om Gregory. Maar nu heeft hij jou, en hij is nog nooit zo gelukkig geweest.’

Is dat eigenlijk wel zo?

‘Gregory, zorg dat je vanavond heel veel qualitytime doorbrengt met je oma. Izzy maakt foto’s met haar polaroidcamera, om die aan het eind van de avond aan haar te geven – zorg dat je op ál die foto’s staat.’

‘Daar zal ik wel voor zorgen, mevrouw Smith,’ beloof ik, mijn arm door die van Greg stekend. Vijftien seconden later verbreek ik die belofte, aan het eind van de poenerige gang. Hij slaat het restant van zijn wijn achterover, steelt twee grote slokken van de mijne en fluistert dan op luide toon: ‘Tot over tien minuten,’ voordat hij zich opsluit op de wc.

Ik lach en laat hem met rust. Ik heb altijd het gevoel dat ik hem moet beschermen – zodanig dat ik het standaardprotocol van Fauxschend en instem met herhaalde nepdates; zodanig dat ik hem wil verdedigen tegen overvallers en piraten en zijn complete familie. Misschien komt dat door de allereerste zin die hij destijds tegen me zei, een paniekerig ‘Mijn moeder blijft maar vragen waarom ik nooit date’, gevolgd door een aarzelende, getergde verklaring over de reden waarom

dát niet snel zou gaan gebeuren – een verklaring die ik haast een beetje té goed begreep. Misschien komt het doordat hij er altijd uitziet zoals ik me voel: moe en overweldigd. In een andere tijdlijn zouden we beste vrienden zijn, de band tussen ons gesmeed door de onvermijdelijke stressmaagzweren die binnenkort onze maagwand zullen verwoesten.

Ik vind de verlaten keuken, duik naar binnen en kijk naar de rode sliert die kolkend in de afvoer verdwijnt wanneer ik het restje van mijn wijn door de gootsteen spoel. Zonde. Ik had die wijn gewoon moeten afslaan, maar dat zou tot vragen hebben geleid, en ik heb geen zin om uit te leggen dat alcohol een gevaarlijke, glycemische terrorist is en dat mijn alvleesklier het al zwaar genoeg heeft en níét onderhandelt met...

‘Niet lekker?’

Ik schrik me kapot. En slaak een kreet. En laat bijna het glas vallen, dat waarschijnlijk meer heeft gekost dan mijn hele promotietraject.

Ik dacht dat ik alleen was. Was ik niet alleen? Ik was wél alleen. Maar Gregs oudere broer staat in de keuken, leunend tegen het marmeren aanrechtblad, zijn armen over elkaar geslagen. Die unieke, veelkleurige ogen van hem staren me aan met de gebruikelijke ondoorgrondelijke blik. Ik sta tussen hem en de enige ingang in – dus of ik heb hem over het hoofd gezien, of hij heeft het ruimte-tijdcontinuüm verbogen. Óf ik heb hem aangezien voor de koelkast. Die heeft immers ongeveer dezelfde afmetingen als hij.

‘Alles goed?’ vraagt hij.

‘Ik... Ja. Ja, sorry. Ik...’ Ik glimlach geforceerd. ‘Hoi, Jack.’

‘Hoi, Elsie.’ Hij spreekt mijn naam uit alsof het een vertrouwd woord is voor hem. Het eerste woordje dat hij ooit heeft geleerd. Tweede natuur, in plaats van een willekeurig stel klinkers en medeklinkers die hij voorheen nauwelijks heeft hoeven gebruiken.

Hij glimlacht uiteraard niet. Nou ja, hij kan wel dégelijk glimlachen, maar nooit naar mij. Wanneer wij ons in dezelfde ruimte bevinden, is hij altijd een imposante, torenhoge, strenge aanwezigheid wiens voor-naamste tijdverdrijf lijkt te bestaan uit mij niet goed genoeg vinden voor Greg.